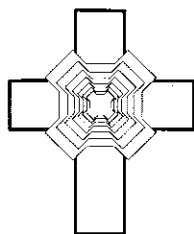
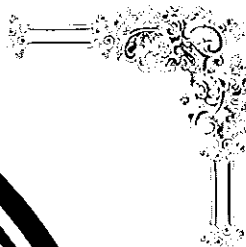
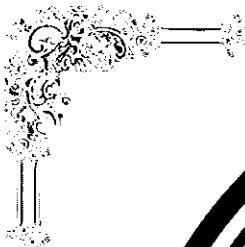
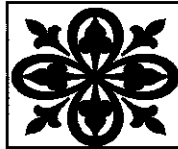
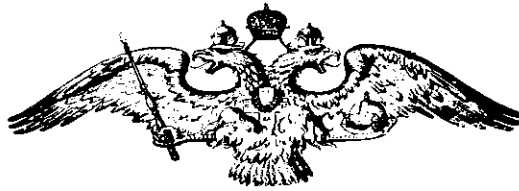

Αριθμός
Εγγραφίσεως
ΕΛΛΑΣ 2173

ΕΛΛΑΣ
ΕΛΛΑΣ

PORT
PAYE
HELLAS

Αρ. Άδειας Έντυπο Κλειστό 1194/97

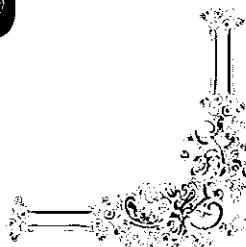

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Έν Έκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧ. 12

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1998

Διεύθυνσις Περιοδικού
Κωνσταντινουπόλεως 22, 118 54 (ΡΟΥΦ) ΑΘΗΝΑΙ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐγκρ. Ἀποφάσεως 10893/95

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Κωνσταντινουπόλεως 22, 118 54 (ΡΟΥΦ) ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. (01) 34.51.692- (01) 34.52.144

ΕΚΔΟΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Συντάσσεται ὑπό Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐτησία συνδρομή: Ἐσωτερικοῦ, δρχ. 4.000
Ἐξωτερικοῦ, δολ. 50

Αἱ Συνδρομαὶ δύνανται νά κατατίθενται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, εἰς τὸν
Λογαριασμὸν με ἄριθμ. 041/0045365-5

Παραγωγή: ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ Α.Β.Ε.Ε. Μεγ. Ἀλεξάνδρου 24 ΑΘΗΝΑΙ 104 36

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι.Ν. ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΕΙΣ ΑΣΤΟΡΙΑΝ Ν. ΥΟΡΚΗΣ

Κατὰ τὸν Μάϊον καὶ Ἰούνιον ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Θεσσαλίας κ. Χρυσόστομος ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδῇ ὑφ' ἡμᾶς Γ.Ο.Χ. Ἀνωτέρω στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν περιφορὰν τῆς Εἰκόνης τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς τὸν ἐορτάζοντα ὁμώνυμον Ἱ. Ναὸν εἰς Ἀστόριαν Νέας Ὑόρκης τῶν Η.Π.Α., κατὰ τὴν 26.5.98. Διακρίνεται ὁ Σεβ/τος Θεσσαλίας κ. Χρυσόστομος μετὰ τῶν Ἱερέων π. Γρηγορίου καὶ π. Σεραφείμου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

1) ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΠΙΔΗΜΙΑΝ	35
2) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ	39
3) ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΙΑΣΩΘΕΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ ΤΟΥ 9ου ΑΙΩΝΟΣ ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΕΝ ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ	40
4) ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ	42
5) Ο ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΛΑΜΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΡΑΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ	42
6) ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΚΑ (ὑπό μοναχοῦ Βησσαρίωνος Κατουνακιώτου)	43
7) ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ	44
8) ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ (Ἔργον τοῦ Ἁγ. Νεῖλου τοῦ Μυροβλήτου)	46
9) Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Ε' (& τό ποιῆμα τοῦ Ἄριστ. Βαλαωρίτη)	47
10) Η ΟΜΑΔΙΑ ΣΤΟ ΑΙΜΟ ΟΣΟ ΠΑΡΕΚΑΙ ΣΦΙΣΣΕΙ	48

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΠΙΔΗΜΙΑΝ

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ Η ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

“...Αὐτός ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρί...”,
(Ματθ. Γ' 11) (Λουκ. Γ' 16)

“... καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱερουσαλήμ μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου· ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας...” (Πράξ. Α' 4,5).

Ἡ ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς θεωρεῖται καὶ εἶναι ἢ κατ' ἐξοχὴν ἡμέρα τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐγεννήθη ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἢ γενέθλιος ἡμέρα Αὐτῆς. Τὴν ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος χαρακτηρίζει ὡς “μητρόπολιν τῶν ἐορτῶν”, (Χρυσ. ὁμιλία εἰς τὴν Πεντηκοστὴν Β', PG 50, 463).

Ὁ αὐτὸς ἱερός Πατὴρ παρουσιάζει εὐστόχως τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ νόημα τῆς ἐορτῆς λέγων: “Ἴδωμεν τίς ἢ ὑπόθεσις τῆς

παρούσης ἐορτῆς καὶ τίνος ἔνεκεν αὐτὴν ἄγομεν. Ὅτι πρὸ δέκα ἡμερῶν (διὰ τῆς Ἀναλήψεως) εἰς τὸν θρόνον ἀνέβη τὸν βασιλικόν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατέβη

ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΤΟΥ 6ου ΑΙΩΝΟΣ

σήμερον πρὸς τὴν φύσιν τὴν ἡμετέραν· ἀνήνεγκεν ὁ Κύριος τὴν ἀπαρχὴν τὴν ἡμετέραν καὶ κατήνεγκε τὸ Πνεῦμα Ἅγιον... Σήμερον δι' αὐτοῦ (τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) τά μύρια ἡμῖν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν ἀγαθὰ χορηγεῖ” (Χρυσόστομου, Εἰς τὴν ἁγίαν Πεντηκοστὴν, ὁμιλίαι α' καὶ β', PG 50, 454, 456 καὶ 463).

Ἐκτὸς τῶν ἐν ταῖς Κατακόμβαις παλαιῶν τοιχογραφιῶν καὶ διαφόρων Μωσαϊκῶν ὑπάρχει εἰς τὸν Συραϊκὸν Κώδικα τοῦ 6ου αἰῶνος ἐν μικρογραφίᾳ ἢ ἀνωτέρω εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία ἔχει ἀντιγραφὴ καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸν ἐχνογραφικὸν κατάλογον.

Ἐν ταύτῃ φαίνεται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατερχόμενον ἐν εἰδει Περιστερᾶς μετ' ἀκτίνων καὶ ἐν πυρίναις γλώσσαις ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους καὶ εἰς τὸ μέσον ἢ Θεοτόκος, ὅπως ἀναφέρει ὁ Εὐαγγ. Λουκᾶς εἰς τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων “σὺν γυναιξὶ καὶ Μαρίᾳ τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ”. (Πράξ. Α' 14).

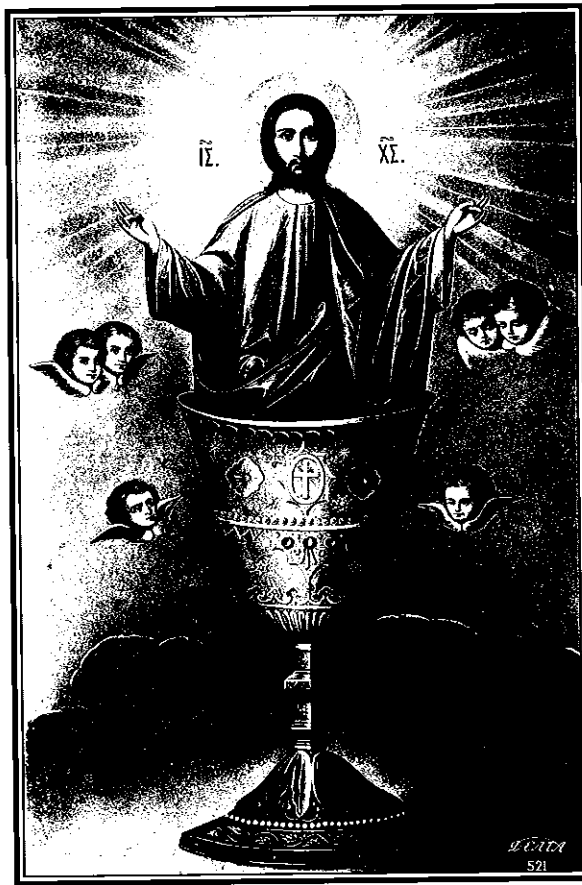
Έορτή τῆς Πεντηκοστῆς ἐώρταζον καί οἱ Ἑβραῖοι διότι ὁ δεκάλογος κατά τήν παράδοσιν των, ἐδόθη εἰς τόν Μωυσῆν τήν 50ην μετά τό Πάσχα ἡμέρα κατά τήν ὁποίαν ἔφυγον ἀπό τήν Αἴγυπτον (Ἐξοδ. ΙΘ' 1).

Ἐπί πλέον οἱ Ἰουδαῖοι "...τήν πεντηκοστήν ἀπό τοῦ Πάσχα ἡμέραν ἐώρταζον τήν "έορτήν τῶν ἐβδομάδων" (=7x7) (Ἐξ. λδ' 22, Δευτερ. ιστ' 10, 16), κληθεῖσαν βραδυτέρον "Πεντηκοστήν", ἥτις ἐκαλεῖτο καί έορτή τῆς συγκομιδῆς: έορτή θερισμοῦ πρωτογεννημάτων" (Ἐξ. κγ' 16)". Ἡ έορτή αὕτη "διήρκει μίαν ἡμέραν καί συνίστατο εἰς τήν προσφοράν δύο σιτηρῶν ἄρτων ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου ὡς πρωτολίων (Ἐξ. λδ' 22), μεθ' ὀλοκαυτώσεως 7 ἄμνων, ἑνός νέου ταύρου, δύο κριῶν, ἑνός τράγου καί δύο ἄμνων ὡς θυσίας εἰρηνικῆς.

Διά τούς χριστιανούς ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἔχει ὑψίστην σημασίαν, μεγαλύτεραν ἐκείνης τοῦ Σινᾶ ὅπου ὁ Θεός παρέδιδεν εἰς τόν Μωυσῆν τόν **δεκάλογον νόμον του**, "έγγεγραμμένον τῷ δακτύλῳ τοῦ Θεοῦ" εἰς τὰς δύο πλάκας.

Καί εἶναι ὑψίστης σημασίας καί μεγαλύτερα ἐκείνης διότι κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ὀλοκληροῦνται τό ἀπολυτρωτικόν ἔργον του Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ "**έπαγγελία τοῦ ΠΑΤΡΟΣ**", διότι:

**ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΜΕ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ**

"Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δέ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας", καθὼς καί: "Αὐτός ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί πυρί...".

Κατά τήν Πεντηκοστήν ἐπέρχεται ἡ συμφιλίωσις, ἡ ἐπανένωσις τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἡ ὁποία εἶχε διαρραγῆ μέσα εἰς τόν παράδεισον ὅταν οἱ πρωτόπλαστοι Ἀδάμ καί Εὐά ἡμάρτησαν παραβαίνοντες τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ καί τρώγοντες ἀπό τόν ἀπαγορευμένον καρπόν τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί πονηροῦ.

Καί ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ πρὸς τούς πρωτοπλάστους ἦτο: "... ἥ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε" (Γένεσ. Β' 17).

Ἴδου πῶς ἀκριβῶς ἀναφέρεται: "... καί ἔλαβε Κύριος ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε, καί ἔθετο αὐτόν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτόν καί φυλάσσειν, καί ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεός τῷ Ἀδάμ λέγων· ἀπό παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῆ, ἀπό δέ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλόν καί πονηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἥ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε...".

Ὅταν οἱ πρωτόπλαστοι τῇ ὑποδείξει τοῦ ὄφρεως διαβόλου ἠγνόησαν τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ καί ἔφαγον τόν ἀπαγορευμένον καρπόν ἐκείνον, ἀπέθανον τόν πρῶτον θά-

"...ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ" (Ἰωάν. ΣΤ' 56) "Εγὼ εἰμὶ ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς ἐάν τις φάγη ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου ζήσεται εἰς τόν αἰῶνα καί ὁ ἄρτος δέ ὃν ἐγὼ δώσω ἡ σὰρξ μου ἐστίν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς", (Ἰωάν. ΣΤ' 51).

νατον, ἦτοι, τόν χωρισμόν τῆς ψυχῆς των ἀπό τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι ὁ χειρότερος θάνατος. Κατόπιν αὐτοῦ ἐξωρίσθησαν τοῦ παραδείσου.

Ἐπειδὴ ἡ στιγμή καθ' ἣν παρέβησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ οἱ προπάτορες Ἀδάμ καὶ Εὐά ἦτο ἱστορική καὶ καθοριστική δι' ὀλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκρίθη σκόπιμον νά παρουσιασθῇ ὀλόκληρον τὸ γεγονός ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὸ Τρίτον Κεφάλαιον τῆς Γενέσεως εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ' (1-24)

“Ὁ δὲ ὄφις ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν ἐποίησε Κύριος ὁ Θεός, καὶ εἶπεν ὁ ὄφις τῇ γυναικί **τί ὅτι εἶπεν ὁ Θεός, οὐ μὴ** φάγητε ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ παραδείσου; καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ τῷ ὄφει ἀπὸ καρποῦ τοῦ ξύλου τοῦ παραδείσου φαγούμεθα, ἀπὸ δὲ τοῦ καρποῦ τοῦ ξύλου, ὃ ἐστὶν ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου, **εἶπεν ὁ Θεός, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, οὐ δὲ μὴ ἄψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀποθάνετε,** καὶ εἶπεν ὁ ὄφις τῇ γυναικί. **οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· ἥδει γὰρ ὁ Θεός, ὅτι ἢ ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, διανοιχθήσονται ὕμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἔσεσθε ὡς θεοί, γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρὸν,** καὶ εἶδεν ἡ γυνὴ, ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρῶσιν καὶ ὅτι ἀρεστόν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν καὶ ὠραῖόν ἐστι τοῦ κατανοῆσαι, **καὶ λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ ἔφαγε· καὶ ἔδωκε καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς μετ' αὐτῆς, καὶ ἔφαγον, καὶ διπνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δύο, καὶ ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν, καὶ ἔραψαν φύλλα συκῆς καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα.**

Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν, καὶ ἐκρύβησαν ὅ τε Ἀδάμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀπὸ προσώπου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου τοῦ παραδείσου, καὶ ἐκάλεσε Κύριος ὁ Θεός τὸν Ἀδάμ καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἀδάμ, ποῦ εἶ; καὶ εἶπεν αὐτῷ **τῆς φωνῆς σου ἤκουσα περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ** καὶ ἐφοβήθη, ὅτι γυμνός εἰμι, καὶ ἐκρύβην· καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· τίς ἀνήγγειλέ σοι ὅτι γυμνός εἶ, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες; καὶ εἶπεν ὁ Ἀδάμ· ἡ γυνή, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον, καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῇ γυναικί· τί τοῦτο ἐποίησας; καὶ

εἶπεν ἡ γυνή· ὁ ὄφις ἠπάτησέ με, καὶ ἔφαγον, καὶ εἶπε ὁ Κύριος ὁ Θεός τῷ ὄφει· ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς· ἐπὶ τῷ σπίθει σου καὶ τῇ κοιλίᾳ πορεύσῃ καὶ γῆν φαγῆ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. **Καὶ ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σου καὶ ἀνά μέσον τῆς γυναικός καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· καὶ αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν,** καὶ τῇ γυναικί εἶπε· πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπαις σου καὶ τὸν στεναγμόν σου· ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφὴ σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει, τῷ δὲ Ἀδάμ εἶπεν ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικός σου **καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου· ἐν λύπαις φαγῆ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι,** καὶ φαγῆ τὸ χόρτον τοῦ ἀγροῦ, **ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου· φαγῆ τὸν ἄρτον σου,** ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης, **ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ.** καὶ ἐκάλεσεν Ἀδάμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός αὐτοῦ Ζωή, ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων.

Καὶ ἐποίησε Κύριος ὁ Θεός τῷ Ἀδάμ καὶ τῇ γυναικί αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς, καὶ εἶπεν ὁ Θεός· **ἰδοὺ Ἀδάμ γέγονεν ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν** τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν· καὶ νῦν μὴ ποτέ ἐκτελεῖ τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ λάβῃ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς· καὶ φάγη καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν Κύριος ὁ Θεός ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη, καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἀδάμ καὶ κατόκισεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς **καὶ ἔταξε τὰ Χερουβεὶμ καὶ τὴν φλογίνην ρομφαίαν τὴν στρεφομένην φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς...**”.

Ἡ διαταραχθεῖσα σχέσις μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ἐξ αἰτίας τῆς ἐν τῷ παραδείσῳ παραβάσεως τῶν πρωτοπλάστων ἔφεραν τὸν πρῶτον θάνατον, τὸν χωρισμόν τῆς ψυχῆς των ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Διότι θάνατος ἴσον χωρισμός, ὁ πρῶτος θάνατος ἦτο ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς των ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ δεῦτερος θάνατος ἦτο ὁ χωρισμός τοῦ σώματός των ἀπὸ τῆς ψυχῆς των, ὅταν αὐτός συνέβη 900 χρόνια περίπου ἀπὸ τῆς

ἐξόδου αὐτῶν ἐκ τοῦ Παραδείσου.

Ὁ Θεός ὁμῶς πρὶν πλάσει τὸν ἄνθρωπον εἶπεν:

“...ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ’ εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ’ ὁμοίωσιν” (Γέν. Α΄ 26). Δέν τὸν ἔπλασεν εἰς ἀπώλειαν ἀλλὰ κατ’ εἰκόνα αὐτοῦ καὶ νὰ ἔχη τὴν δυνατότητα νὰ ἐξωμοιωθῇ κατὰ χάριν πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως καὶ ὁ προφήτης Δαυὶδ εἰς τὸν 81ον ψαλμό, λέγει:

“... ἐγὼ εἶπα θεοὶ ἐστέ καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες...” (Ψαλμ. 81, 6).

Τὸν ἔπλασεν διὰ νὰ τὸν ἐνώσῃ μαζί του, καὶ ὅπως μᾶς λέγουν οἱ Πατέρες, νὰ τὸν θεώσῃ. Δηλαδή ὁ τελικός σκοπὸς τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ **ΘΕΩΣΙΣ**.

Δι’ αὐτὸ ὁ Θεὸς δέν ἐγκατέλειπεν τὸν σκοπὸν του, ἀλλὰ *“πρὸ αἰώνων ἠργάσατο σωτηρία ἐν μέσῳ τῆς γῆς”* (Ψαλμ. 73, 12).

Καὶ *“ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν...”*. (Γαλ. Δ΄ 4,5).

Ἡ ἐνανθρώπις τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἦτο ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἧτοι ἡ ἐπανένωσίς του μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, Τοῦ καὶ Ἰδρυτοῦ καὶ Θεμελιωτοῦ τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** Του ἐκτελεῖται διὰ τῆς ἐνανθρωπίσεώς Του, τοῦ κηρύγματος, τῶν θαυμάτων, τῶν παθῶν, τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεώς

Του καὶ τελειοῦται καὶ ὀλοκληρώνεται διὰ τῆς ἀναβάσεως τῆς θεωμένης ἀνθρωπίνης φύσεως, κατὰ τὴν Ἀνάληψιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καὶ διὰ τῆς καθόδου καὶ ἐπιφοιτήσεως Τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἐπὶ τοὺς μαθητάς, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς.

Τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς *ιδρύεται, θεμελιούται καὶ γεννᾶται* ἐπισήμως εἰς τὸν ὄρατὸν αὐτὸν κόσμον ἡ **Ἐκκλησία** ὡς *στρατευομένη* καὶ ἐνοῦται ταυτοχρόνως μετὰ τῆς **θριαμβεύουσας** ἐν οὐρανῷ εἰς ἓνα Σῶμα μέ **Κεφαλὴν** τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ψυ-

χὴν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καθὼς ὁ Ἅπ. Παῦλος διδάσκει:

“...Καὶ Αὐτὸς ἐστὶν ἡ ΚΕΦΑΛΗ τοῦ Σώματος, τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ...” (Κολλασ. Α΄ 18).

Εἰς τὸν Παράδεισον διὰ τῆς παραβάσεως ἐγένεν ὁ **χωρισμὸς** τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἧτοι **Θάνατος**. Εἰς τὴν Πεντηκοστὴν πραγματοποιεῖται ἡ **ἐνωσις** τῶν ψυχῶν μετὰ Τοῦ Θεοῦ, (ἧτοι ἀνάστασις) καὶ ἀποκατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, (τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν 3.000 πρώτων Χρι-

στιανῶν), εἰς τὴν πρό τῆς παραβάσεως κατάσταση.

Οὕτω τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς *ιδρύεται καὶ γεννᾶται ἡ Ἐκκλησία ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν ἀόρατον καὶ ὄρατὸν κόσμον, καὶ εἶναι ταυτοχρόνως θριαμβεύουσα καὶ στρατευομένη ὡς ἓνα σῶμα*. Καὶ εἰς μὲν τὸν ἀόρατον κόσμον ὑπάρχει ὁ Τριαδικὸς Θεός, Πατήρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὰ ἐννέα τάγματα τῶν Ἀγγέλων καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν Ἁγίων καὶ σεσωσμένων, οἱ ὁποῖοι ἐθριάμβευσαν πολε-

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

μήσαντες κατά τοῦ κόσμου, σαρκός καί διαβόλου καί πάσης ἁμαρτίας.

Εἰς δέ τόν ὄρατόν κόσμον ὑπάρχει ὄλον τό πλήρωμα τῶν πιστῶν, τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς εὐρισκομένων τῶν πιστευόντων εἰς τόν Ἐναν Τρισυπόστατον Θεόν καί βεβαππισμένων εἰς τό ὄνομα τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, μυρομένων καί κοινωνούντων τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἦτοι, (δηλ. Κληρικοί, μοναχοί καί λαϊκοί, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν τά στρατευμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας).

Ἡ Ἐκκλησία πλέον ὡς θριαμβεύουσα καί στρατευομένη ὡς ἓν Σῶμα συνεχίζει τό ἀπολυτρωτικόν ἔργον ἕως συντελείας τῶν αἰώνων κατά τό: “πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...”. Καί ἰδοὺ ἐγὼ μεθ’ ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος Ἀμήν” (Ματθ. ΚΗ’ 19-20). “...Καί ἔσονται μοι μάρτυρες ἐν τε Ἰερουσαλὴμ καί ἐν πάσει τῇ Ἰουδαίᾳ καί Σαμαρεία καί ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς...” (Πράξ. Α’ 8).

“Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ καγὼ πέμπω ὑμᾶς...” (Ἰωανν. Κ’ 21).

“Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμὲ δέχεται καί ὁ ἐμὲ δεχόμενος δέχεται τόν ἀποστείλαντά με...” (Ματθ. 1, 40). “Θεοῦ γάρ ἐσμέν συνεργοί Θεοῦ γεώργιον Θεοῦ οἰκοδομή ἐστέ...” (Α’ Κορ. Γ’ 9).

Ἔτσι λοιπόν τό ἀπολυτρωτικόν ἔργον τοῦ Θεοῦ διὰ τούς ἀνθρώπους συνεχίζεται ὑπὸ τῆς τοῦ Θεοανθρώπου ἰδρυθείσης καί θεμελιωθείσης Ἐκκλησίας εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέχουν καί τά στρατευμένα μέλη τοῦ Σώματος Αὐτῆς γενόμενα **“συνεργοί τοῦ Θεοῦ”** κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον.

Ἡ ἐνανθρώπισις τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ

Θεοῦ σκοπὸν εἶχε τὴν ἐπανένωσιν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Δι’ αὐτό ὁ Θεός ἔγινεν ἄνθρωπος διὰ νά κἀνὴ τόν ἄνθρωπον Θεόν κατά χάριν, ἦτοι ἵνα **θεώσῃ** αὐτόν καί οὕτω ἀπὸ τό **“κατ’ εἰκόνα”** νά φθάσῃ εἰς τό **“καθ’ ὁμοίωσιν”** ἦτοι τὴν **ΘΕΩΣΙΝ**, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη καί ἡ ὁποία εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως καί δημιουργίας του ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Αὐτό ἦτο τό ἔργον τοῦ Τρίτου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος ἦτοι τοῦ Παναγίου Πνεύματος κατά τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τό ὁποῖον ἀπέστειλεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ὡς εἶχεν ὑποσχεθῆ:

“...ὅταν δέ ἔλθῃ ὁ παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμφω ὑμῖν παρά τοῦ Πατρὸς τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ὃ παρά τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ...” (Ἰωάν. ΙΕ’ 26), καθὼς καί τό: “...ὅταν δέ ἔλθῃ Ἐκεῖνος, τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν”. (Ἰωάνν. ΙΣΤ’ 13).

Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ἡ ὁποία ἐγεννήθη τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καί τὴν ὁποίαν **“καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς”**. (Ματθ. Ιστ’ 18), αὐτὴ ἐορτάζει κατά τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς καί τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί τῆς ὁποίας χάριτι Θεοῦ εἴμεθα μέλη.

Ἄς παρακαλέσωμεν τό Πανάγιον Πνεῦμα, νά καθοδηγῇ τὴν ζωὴν μας καί νά μᾶς διατηρῇ ὑγιᾶ μέλη τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας καί μέ τὴν Χάριν Του νά καταστῶμεν καί μέλη τῆς θριαμβευούσης εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἦμνος εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς

Ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν, ἀπὸ τόν Οὐρανόν, ἴδε ἡμᾶς.

Σὺ μόνε Ἀγαθέ, μόνε Παράκλητε, μόνε Ἀληθινέ, σῶσον ὑμᾶς.

Καλῶν ὁ θησαυρός, ζωῆς ὁ χορηγός, δέξαι ἡμᾶς.

Ὁ πανταχοῦ παρῶν, τά πάντα δέ πληρῶν, ἀπὸ τόν Οὐρανόν, σῶσον ἡμᾶς.

Ἐν ἡμῖν σκῆνωσον, ἡμᾶς καθάρισον, δέξαι ἡμᾶς.

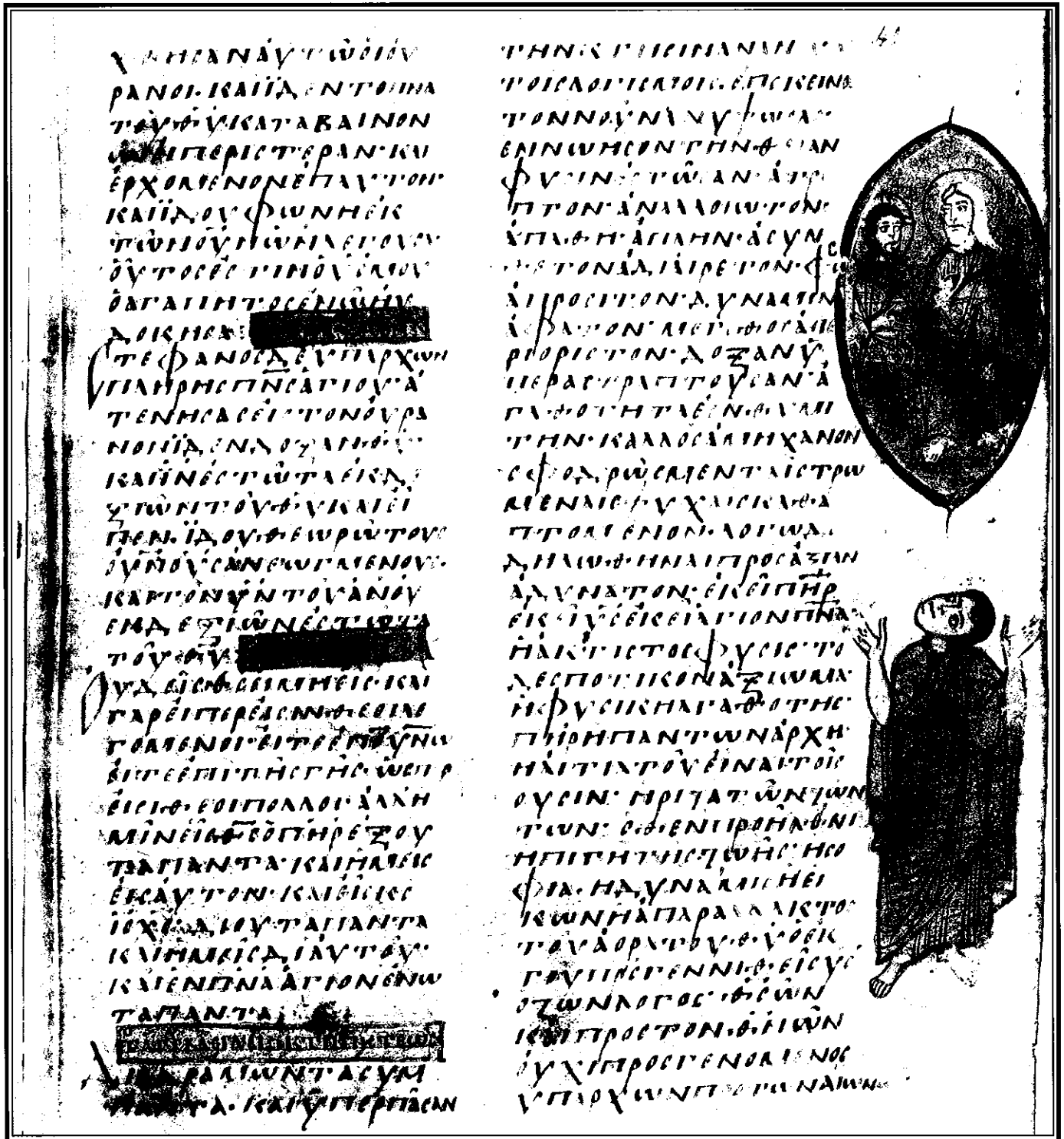
Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, ὡς καί Ἀθάνατος, σῶσον ἡμᾶς.

Καί Σέ δοξάζομεν καί ὁμοῦ κράζομεν δόξα Πατρί.

Δόξα εἰς τόν Υἱόν, Κύριον τόν Θεόν καί εἰς Πνεῦμα Ἅγιον νῦν καί ἀεὶ

ΔΟΞΑ ΠΑΤΡΙ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΙΑΣΩΘΕΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΒΥΖΑ ΕΝ ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟ ΟΡΑΜΑ

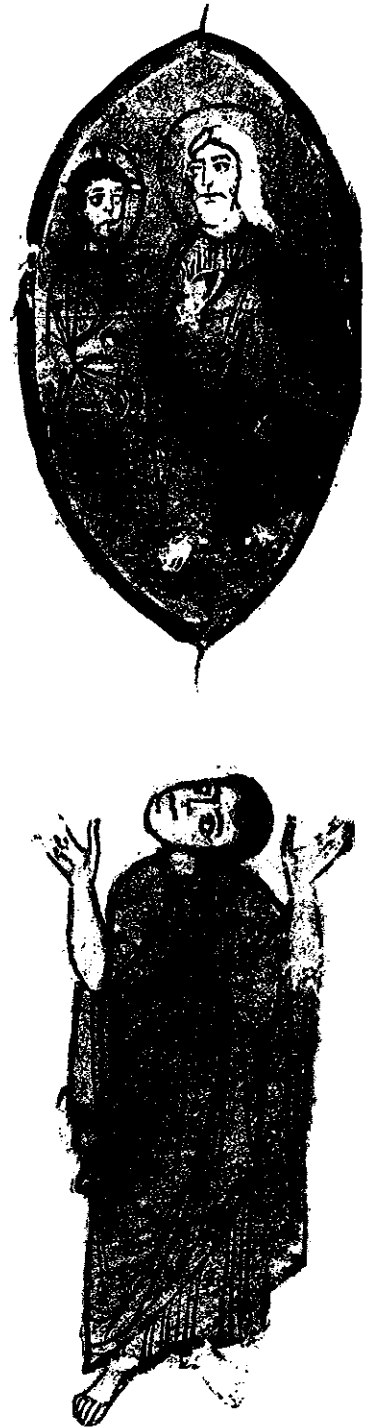
Τό άνωτέρω χειρόγραφο πού παρατίθεται είναι τό διασωθέν Έλληνικόν Βυζαντινόν χειρόγρα-
φον του 9ου αιώνος, τό όποιον εύρίσκεται σήμερα εις την Έθνικήν Βιβλιοθήκην των Παρισίων
καί περιέχει: 1. Τά ιερά παράλληλα του Ίεροϋ Δαμασκηνοϋ καί 2. Βυζαντινή μικρογραφία μέ
εικονογραφική παράστραση τό όραμα του πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Εις αυτήν εικονίζεται
έσχηματοποιημένος ό ούρανός έντός του όποίου παρίσταται ό θεός Πατήρ ώς γέρον λευκο-
πάγων, εύρισκόμενος πλησίον του Υιοϋ παρισταμένου ώς ώρίμου άνδρός. Κάτωθεν δέ αυτού
ύπάρχει ό πρωτομάρτυς Στέφανος, λιθοβολούμενος καί προσβλέπων εις τόν ούρανόν.

ΝΤΙΝΟΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ ΤΟΥ 9ου ΑΙΩΝΟΣ ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

(Ματθ. Γ16 - 17).

(Ἀνεώ)χθησαν αὐτῶ οἱ οὐ-
ρανοὶ καὶ εἶδεν τὸ πνεῦμα
τοῦ θεοῦ καταβαῖνον
ὡσεὶ περιστεράν· καὶ
ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν.
Καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ
τῶν οὐρανῶν λέγουσα
οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου
ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ εὐ-
δόκησα. Ἐκ τῶν Πράξ. κεφ. 7, 55 - 56.
Στέφανος δὲ ὑπάρχων
πλήρης Πνεύματος Ἁγίου ἀ-
τενίσας εἰς τὸν οὐρα-
νὸν εἶδεν δόξαν Θεοῦ·
καὶ Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δε-
ξιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ εἶ-
πεν. Ἴδού θεωρῶ τοὺς
οὐρανοὺς ἀνεωγμένους
καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου
ἐκ δεξιῶν ἐστῶτα
τοῦ Θεοῦ. Ἐκ τῆς πρὸς Κορ. Α' 8, 4 - 6.
Οὐδεὶς Θεός (ἕτερος) εἰ μὴ εἷς καὶ
γὰρ εἴπερ εἰσὶ Θεοὶ λε-
γόμενοι εἴτε ἐν οὐρανῶ
εἴτε ἐπὶ τῆς γῆς ὡσπερ
εἰς θεὰ πολλὰ (καὶ κύριοι πολλοὶ) ἀλλ' ἡ-
μῖν εἰς Θεός ὁ Πατήρ ἐξ οὗ
τά πάντα καὶ ἡμεῖς
εἰς αὐτόν, καὶ εἷς Κύριος
Ἰησοῦς Χριστός δι' οὗ τά πάντα
καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ
καὶ ἐν Πνεῦμα Ἁγίον ἐν ᾧ
τά πάντα.
Τοῦ Ἁγ. Βασιλείου ἐκ τῶν περὶ Πίστewς.
Διαδραμῶν τὰ σύμ-
παντα καὶ ὑπὲρ πάσαν

τὴν κτίσιν ἀνανεύσας
τοῖς λογισμοῖς καὶ ἐπέκεινα
(τούτων) τὸν νοῦν ἀνυψώσας
ἐννόησον τὴν θεῖαν
φύσιν, ἐστῶσαν, ἄτρε-
πτον, ἀναλλοίωτον,
ἀπαθῆ, ἀπλήν, ἀσύν-
θετον, ἀδιαίρετον, φῶς
ἀπρόσιτον, δύναμιν
ἄφατον, μέγεθος ἀπε-
ριόριστον, δόξαν ὑ-
περαστράπτουσαν, ἀ-
γαθότητα ἐπιθυμη-
τὴν, κάλλος ἀμήχανον
σφοδρῶς μὲν ταῖς τετρω-
μέναις ψυχαῖς καθα-
πτόμενον, λόγῳ δέ
δηλωθῆναι πρὸς ἀξίαν
ἀδύνατον. Ἐκεῖ Πατήρ,
ἐκεῖ Υἱός, ἐκεῖ Ἁγ. Πνεῦμα,
ἡ ἄκτιστος φύσις, τὸ
δεσποτικὸν ἀξίωμα,
ἡ φυσικὴ ἀγαθότης.
Πατήρ· ἡ πάντων ἀρχή,
ἡ αἰτία τοῦ εἶναι τοῖς
οὐσιν, ἡ ρίζα τῶν ζών-
των ὅθεν προῆλθε
ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἡ σο-
φία, ἡ δύναμις, ἡ εἰ-
κὼν, ἡ ἀπαράλλακτος
τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, ὁ ἐκ
τοῦ Πατρὸς γεννηθεὶς Υἱός,
ὁ ζῶν Λόγος, ὁ Θεός ὢν
καὶ πρὸς τὸν Θεόν ὢν· (ὢν),
οὐχὶ προσγενόμενος·
ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων.

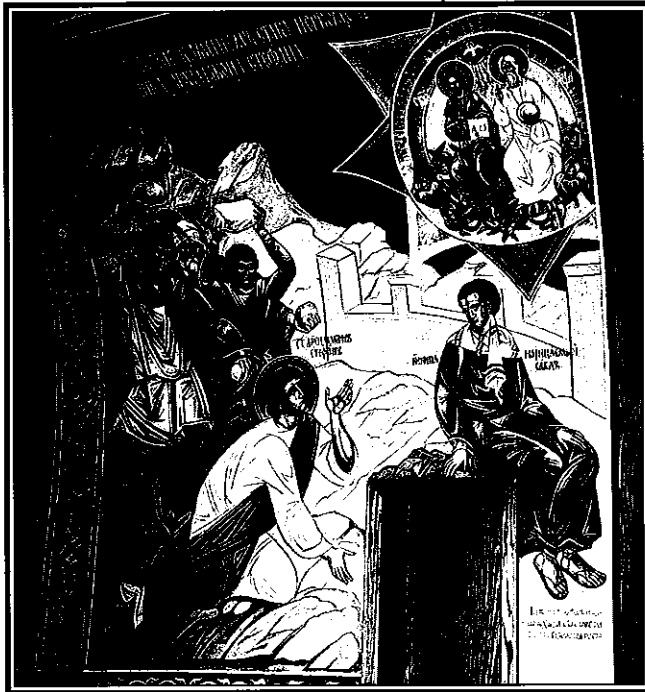

Σημείωσις:

Τὸ ἀνωτέρω εἶναι τὸ καθαρογραμμένον δίστηλον κείμενον ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Βυζαντινὸν χειρόγραφον τοῦ 9ου αἰῶνος τὸ ὁποῖον εἰκονίζεται εἰς τὴν ἀπέναντι σελίδα.

Τὰ ἐντὸς παρενθέσεων, (), ἔχουν προστεθῆ εἰς τὸ κείμενον διὰ τὴν συμφωνοῦν μὲ τὸ πρωτότυπον τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τοῦ Μεγ. Βασιλείου, καὶ οἱ συντεταμημέναι λέξεις τοῦ χειρογράφου ἐγράφησαν ὀλόκληραι.

ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Τοιχογραφία από τό παρεκκλήσιον τῆς Μονῆς Τζόρντανβίλ εἰς Ἀμερικὴν, ἀνήκον εἰς τοὺς Ρώσσοις τῆς διασποράς. Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται τό διά λιθοβολισμοῦ μαρτύριον τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου.

Διακρίνεται γονατιστός ὁ πρωτ. Στέφανος λιθοβολούμενος καί ὁ Ἀπόστ. Παῦλος, ὁ τότε Σαῦλος, φυλάσσων τά ἱμάτια τῶν λιθοβολούντων τόν πρωτ. Στέφανον, καθήμενος.

Εἰς τό ἄνω δεξιό μέρος τῆς εἰκόνος εἰκονίζεται τό ὄραμα τοῦ Ἁγ. Στεφάνου ὁστις: “ὑπάρχων δέ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τόν οὐρανόν εἶδεν δόξαν Θεοῦ καί τόν Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καί εἶπεν Ἴδού θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεωγμένους καί τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ἐστῶτα...” (Πράξ. Ζ' 55, 56). “Σαῦλος δέ ἦν συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ” (Πράξ. Ζ' 60).

Ο ΜΕΓΑΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΤΟΥ 14ου ΑΙΩΝΟΣ, Ο ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ, ΜΑΣ ΕΞΗΓΕΙ ΟΤΙ Ο ΠΡΩΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡΑ!

Ὁ Πρωτομάρτυς Ἁγ. Στέφανος, ἀπολογούμενος εἰς τό ἐβραϊκόν συνέδριον “ὑπάρχων δέ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τόν οὐρανόν εἶδε δόξαν Θεοῦ καί Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ”. (Πράξεις Ζ' 55).

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀναφερόμενος εἰς τό γεγονός αὐτό, ἀποφαίνεται:

“Στέφανος δέ ὁ μετὰ Χριστόν ὑπέρ Χριστοῦ πρῶτος μαρτυρήσας, ἀτενίσας εἶδε τοὺς οὐρανοὺς ἀνεωγμένους καί δόξαν ἐν αὐτοῖς Θεοῦ καί τόν Χριστόν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἔστι τοίνυν αἰσθητικὴν δύναμιν μέχρις αὐτῶν φθάνειν τῶν ὑπερουρανίων. Ἀλλὰ μὴ οὗτος κάτωθεν ἐκείσε ἀπὸ τῆς γῆς ἑώρα, καί τό μείζον, ὡς οὐ τόν Χριστόν μόνον, ἀλλὰ καί τόν αὐτοῦ ΠΑΤΕΡΑ. Πῶς γάρ ἐκ γάρ ἐκ δεξιῶν ΑΥΤΟΥ ἑώρα τόν Υἱόν, εἰ μὴ καί ΑΥΤΟΝ ΕΚΕΙΝΟΝ ἔβλεπεν; Ὁρᾶς ὅτι ὁρᾶται ὁ ἀόρατος ὑπὸ τῶν κεκαθαρευμένων τὴν καρδίαν, ἀλλ' οὐκ αἰσθητῶς οὐδέ νοητῶς οὐδέ ἀφαιρεματικῶς, ἀλλ' ἀρρήτῳ τινὶ δυνάμει”. Πῶς οὖν ἑώρακε; Ἐγὼ σοι παρρησίᾳ ἐρῶ πνευματικῶς”. (Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὑπέρ τῶν ἱερῶς ἡσυχάζοντων ΕΠΕ 2, 212 καί 214).

Ἄρα καί ὁ Πρωτομάρτυς Ἅγιος Στέφανος, κατὰ θεϊαν συγκατάβασιν, εἶδεν τόν Ἄναρχον Πατέρα.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΚΑ

*Τοῦ Ἀγιορείτου Μοναχοῦ
Βησσαρίωνος Κατουνακιώτου*

Οἱ Ἀνδρείκοί Νεοεικονομάχοι, εἰς τό ἐπίσημον ὄργανον τῆς ἐκκλησίας των, περιοδικόν Κ.Γ.Ο. Ἀπρίλ. 1988 τ. 234, οὐδεμίαν ἀναστάσιμον εἰκόνα ἐτοποθέτησαν· οὐχί βεβαίως ἐπειδή τοῦτο διέλαθε τῆς προσοχῆς των, (ἄλλως τε τό αὐτό ἐποίησαν καί κατά τό παρελθόν· εἶναι παλαιά μέθοδος των), ἀλλά διότι τήν μέν ἀναστάσιμον εἰκόνα, ἥτοις δεικνύει Τόν Κύριον Ἀναστάντα ἐκ τοῦ Τάφου, ὡς οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν, τήν θεωροῦν αἰρετικήν· τήν δέ εἰκόνα τῆς εἰς Ἄδην Καθόδου τήν ὁποῖαν δέχονται ὡς ἀναστάσιμον εἰκόνα τοῦ Κ.Η.Ι.Χ., φοβοῦνται νά τήν τοποθετήσουν, ἵνα μή ἀπωλέσουν καί τούς ὀλίγους ἐναπομείναντας ὁπαδούς των. Ἐν τούτοις ὅμως, ὑπάρχουν εἰσέτι ἀφελεῖς, “νεροκουβαληταί” τοῦ Νεοεικονομαχικοῦ - Ἀνδρείκου “μύλου”, οἵτινες προσπαθοῦν νά ἐπαναπαύσουν τήν ἐπαναστατημένη συνειδησίαν των, μέ τάς φαιδράς Νεοεικονομαχικῆς ψευδολογίας, “προσκυνοῦμε τίς εἰκόνες - δέν ἔχουμε πρόβλημα - μᾶς συκοφαντοῦν”. Ὁ δέ ὑποκριτής κ. Νικόλαος, ὅστις τυγχάνει εἰς τῶν μελῶν τῆς ἐποπτευούσης ἐπιτροπῆς τοῦ προειρημένου περιοδικοῦ, (τύποις βεβαίως, διότι “ἐάν κρεμάσουν τούς ἐπὶ πτασ αὐτός θά πάη ἄδικα”) τηρεῖ σιγήν ἰχθύος. Οἱ ἐντολοδόται του ἐκμεταλλεύονται τό ὄνομά του καί ὁ Νικόλαος “καμαρώνει σάν γύφτικο

σκερπάνι”. Εἰς τό αὐτό τεῦχος τοῦ ὡς ἄνω περιοδικοῦ καί εἰς τήν 104 σελίδα, ὁ ὑψηλά ἰστάμενος (ιδιόκός του ὁ χαρακτηρισμός) κ. Ἐλευθ. Γκουτζίδης “οὔτε λίγο - οὔτε πολύ” διαλαλεῖ, ὅτι διά τῶν βλασφημῶν πραγματειῶν Κασσιανοῦ - Ἀμφιλοχίου - Χρυσσαφίου - Μαξίμου καί λοιπῶν “διαφωτιστῶν”, “κατελέγχεται ἡ δυτική ἐπίδρασις ἐπί τῆς ὀρθοδόξου εἰκονογραφίας”.

Ἐπί τῶν πραγματειῶν τούτων, αἵτινες ἀποκαλοῦν τόν Κ.Η.Ι. Χριστόν “χορευτήν”, τό Ἅγιον Πνεῦμα “πτηνόν”, τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ “καθαρά ὑποθετικά γεγονός”, τάς ἀγίας εἰκόνας “κακέκτυπα διαβόλου” καί λοιπά ἐμετικά, κατά τό παρελθόν ὁ κ. Γκουτζίδης (καί οἱ ὑπ’ αὐτοῦ Ἀνδρείκοί) ἔλεγε ὅτι ἐμπεριέχονται τινα “μεμπτά σημεῖα”. Σήμερον τάς χαρακτηρίζει ἐλέγχους κατά τῆς Παπικῆς ἐπιδράσεως. Καί ὁ μέγας σάλος, ἥτοι τό Νεοεικονομαχικό φλάμπουρο περὶ “μεμπτῶν σημείων”, ὡς πολλάκις ἐπισημάναμε, ἀπεδείχθη μῦθος. Ἴσως εἰς ὀλίγον διάστημα νά τάς ἀποκαλῆ (ὅπως ἀπεκάλεσε καί τήν τοῦ Χρυσσαφίου) “Γνησίας φωνάς τῆς Ὀρθοδοξίας”. Τίς θά τοῦ ἀντισταθῆ; Μήπως ὁ Νικόλαος ἢ ὁ Γοργόνιος; Αὐτοί τό μόνον ὅπου δύνανται νά ποιήσουν, εἶναι νά παπαγαλίζουν τό “ὀρθόδοξοι κηρύττομεν καί πίστι μεγαλύνομεν”.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι.Ν. ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΝΑΟΥΣΗΣ

Ἀπό τήν πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἁγίων Πάντων εἰς Νάουσαν Μακεδονίας καί τήν περιφοράν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῶν Ἁγίων Πάντων, κατά τήν 1ην Ἰουνίου τρέχοντος ἔτους. Διακρίνεται ὁ παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Κοζάνης κ. Τίτου, τῶν ἱερέων καί πλήθους λαοῦ ἐκ πάσης γῆς Μακεδονίας, Θράκης, Θεσσαλίας καί ἀλλαχοῦ προσελθόντος εἰς τήν πανήγυριν.

“ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ” ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

“Όπως γνωρίζομεν, πολλά πράγματα, πρόσωπα και καταστάσεις από τὰ ὑπάρχοντα γύρω μας, ὁμοιάζουν μεταξύ των σάν δίδυμοι. Αυτό συμβαίνει εἰς τὰ φυτά, εἰς τὰ ζῶα, εἰς τοὺς ἀνθρώπους κλπ.

Ἔτσι καὶ πολλά περιστατικά ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ταιριάζουν καὶ εἶναι ὅμοια, ἔστω καὶ ἂν τοὺς χωρίζουν γεωγραφικὲς καὶ χρονικὲς ἀποστάσεις.

Εἰς αὐτὴν τὴν διαπίστωση κατέληξαν πολλοὶ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι συγγραφεῖς πρὸ καὶ μετὰ Χριστόν οἱ ὁποῖοι καὶ ἔγραφαν διάφορα τέτοια περιστατικά ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸν τίτλον, “ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ”. Καὶ καθὼς τοιοῦτοι παραλληλισμοὶ ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς κάθε τόπον, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν δικὴν μας.

Εἰς τὰς σκέψεις αὐτὰς ἤχθημεν ἐξ ἀφορμῆς τῆς Νεοοικονομαχικῆς αἵρέσεως ἡ ὁποία ἐνεφανίσθη εἰς τὰς ἡμέρας μας. Τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἠγήθησαν αὐτῆς, ἔχουν κοινὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα μὲ ἀρχαίους καὶ νεωτέρους αἰρετικούς πού ἐάν τὰ συγκρίνης σχεδὸν μόνο εἰς τὸ ὄνομα διαφέρουν. Ἔτσι λοιπὸν ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ τῶν συγχρόνων αἰρετικῶν Νεοοικονομάχων μὲ παλαιούς τοιούτους εἶναι:

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΝΕΣΤΗΣ – ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΛΟΥΚΑΡΙΣ

1) Ὁ Κύριλλος Λούκαρις ἦτο πατριάρχης Κων/λεως ἀπὸ τὸ ἔτος 1620 ἕως τὸ 1638.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πατριαρχείας του τὸν καταβίβασεν ἡ Σύνοδος ἀπὸ τὴν θέσιν του (5) φορές. Ὁ Κύριλλος εἰς τὴν προσπάθειάν του νὰ πολεμήσῃ τοὺς παπικούς ἐχρησιμοποίησεν ἐναντίον των ἡγετικά στελέχη τοῦ προτεσταντισμοῦ καθὼς καὶ τοῦ Μωαμεθανισμοῦ.

Οἱ προτεστάνται τότε ἐτύπωσαν μίαν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ Πίστewς, περισσότερον προτεσταντικῶν περιεχομένου τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσαν εἰς τὴν Γενεύην τῆς Ἑλβετίας ὡς ὁμολογίαν τοῦ Πατριάρχου Κυριλλου, καὶ εἰς ἄλλην ἔκδοσιν τῆς ὡς ὁμολογίαν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας.

Ὁ Κύριλλος ἐνώπιον τοῦ πρωτοφανοῦς αὐτοῦ σκανδάλου ἐτήρησεν ἐνοχον σιγὴν περιοριζόμενος νὰ ἀποκηρύττῃ τὴν ὁμολογίαν ἐκείνην μόνον προφορικῶς καὶ μεθ' ὄρκου καὶ νὰ διαρρηγνύῃ τὰ ἱμάτιά του ὅτι δέν ἦτο ἰδική του. Δέν ἠθέλησεν μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του νὰ ἀποκηρύξῃ καὶ νὰ ἀναιρέσῃ ἐγγράφως τὴν φερομένη ὡς ὁμολογίαν του.

Τὸ 1638 τὸν ἐστραγγάλισαν οἱ Τοῦρκοι καὶ τὸν ἔρριξαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Μετὰ τὸν θάνατόν του συνεκλήθησαν ἕξ τοπικαὶ Σύνοδοι, διὰ τὸ θέμα τῆς ὁμολογίας ἐκείνης. 1) τὸ 1638 εἰς Κων/λιν, 2) τὸ 1642 δύο εἰς Κων/λιν καὶ Ἰάσιον, 3) τὸ 1672 δύο, εἰς Κων/λιν καὶ Ἱεροσόλυμα καὶ 4) τὸ 1691 εἰς

Κων/λιν. Ὅλαι αἱ Σύνοδοι κατεδίκασαν τὴν ὁμολογίαν. Αἱ δύο Σύνοδοι τοῦ ἔτους 1672 αἱ γενόμεναι εἰς Κων/λιν καὶ Ἱεροσόλυμα ἀπεφάνθησαν:

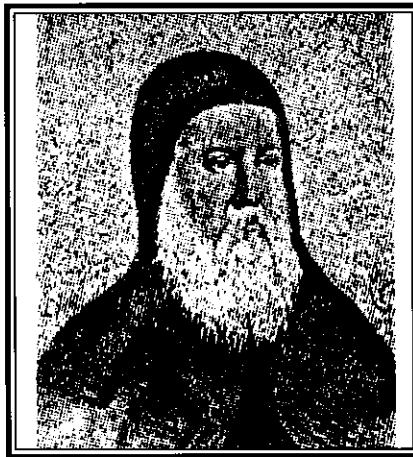
“...Καίτοι μεθ' ὄρκου ἀποφαινόμενον τὸν Κύριλλον μὴ εἶναι ἐκεῖνον τὸν τῶν κεφαλαίων πατέρα, (δηλαδή τῆς Ὁμολογίας), μήτε μὴν τὴν ἐν τοῖς κεφαλαίοις, (τῆς ὁμολογίας), πρεσβεύειν, καὶ τέως τὰναντία τοῖς κεφαλαίοις διδάσκοντα ἐπ' ἐκκλησίαις...”, καίτοι λοιπὸν ἀποφαινόμενον τὸν Κύριλλον μηδεμίαν ὅλως ἔχειν εἶδησιν τῶν κεφαλαίων, μόνον διὰ τὸ μὴ κατ' ἐκείνων συγγράφαι ἐθέλησαι, δις ὑπὸ Συνόδων πληρεστάτων ἀναθεμάτισεν σὺν τοῖς κεφαλαίοις, αὐτόν ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία”. (Ἰωαν. Καρμίρη, Ὁρθοδ. - Προτεστ. τόμος Β' σελῖς 805, 806).

Ἐπειδὴ δέν ἠθέλησεν νὰ καταδικάσῃ τὴν ὁμολογίαν ἐκείνην ἐγγράφως, τὸν ἀναθεμάτισαν αἱ δύο σύνοδοι καίτοι ἐδίδασκε σωστά!!!

2) Ὁ Ἄνδρας Ἀνέστης ἦτο

Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ ἔτος 1972-1995.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρχιεπισκοπείας του ἐνεφανίσθη ἡ αἵρεσις τῆς νεοοικονομαχίας διὰ τῶν δημοσιευθέντων αἰρετικῶν φυλλαδίων. Ἀξιόπιστοι πηγαὶ ἐβεβαίωσαν, ὅτι τὰ αἰρετικὰ αὐτὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα εἶδον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, (τὰ ἐδημοσίευσαν κληρικοί καὶ μοναχοὶ τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντός του οἱ

Κύριλλος Α' ὁ Λούκαρις
Πατριάρχης Κων/λεως
1620 - 1638

όποιοι ἦσαν καί εἶναι ὑπό τήν δικαιοδοσίαν του), καί ἐδημοσιεύθησαν ὑπό τήν προσωπικήν του ἔγκρισιν, διότι καί ὁ ἴδιος ἔχει τά αὐτά φρονήματα.

Ὅταν τό θέμα ἔλαβεν διαστάσεις, ἡ Ἱ. Σύνοδος τόν ἐκάλεσεν νά δώσῃ ἐξηγήσεις καί νά δώσῃ ἐντολήν, διαταγήν, νά ἀποσυρθοῦν καί καταδικασθοῦν τά αἰρετικά ἐκεῖνα φυλλάδια τῶν κληρικῶν του.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀνέστης προσποιούμενος ἄγνοιαν, ἀπέφυγε νά λάβῃ θέσιν.

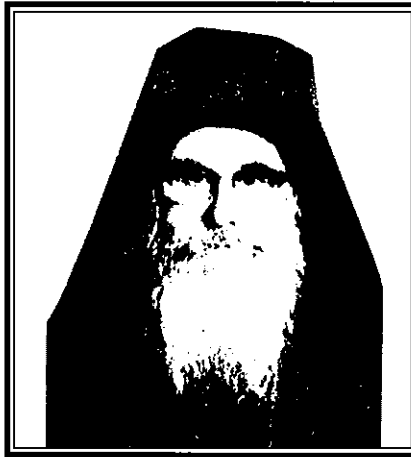
Ἐνώπιον ὁμως τῆς γενικῆς κατακραυγῆς κλήρου, μοναχῶν καί λαϊκῶν ἐξηναγκάσθη νά λάβῃ θέσιν εἰς διάφορα συνοδικά ἔγγραφα κατά τῆς νεοεικονομαχικῆς αἰρέσεως τά ὅποια ὑπεγράφησαν καί ἐδημοσιεύθησαν κατά τά ἐξῆς ἔτη: **κατά τό 1977, κατά τό 1978** (τρία ἔγγραφα), **κατά τό 1983**, (91/24.11.1983), **κατά τό 1991**, (19.9.1991, 30.12.1991), **κατά τό 1992**, (23.1.1992, 19.8.1992, 22.10.1992, 27.11.1992), **κατά τό 1993**, (7.2.1993, 26.2.1993), καθῶς καί ἄλλα.

Ἐξεδόθησαν δύο ἱστορικά Ἐγκύκλιοι κατά τῆς νεοεικονομαχίας, εἰς τὰς ὁποίας συμμετεῖχεν καί ὑπέγραψεν.

Τρεῖς μῆνας ὁμως ἀργότερον καί συγκεκριμένως τήν 28.5.1993 δι' ἐγγράφου του ἀνακαλεῖ τήν ὑπογραφήν του ἀπό τά συνοδικά ἔγγραφα χαρακτηρίζων τά αἰρετικά συγγράμ-

ματα ὡς ὀρθόδοξα.

Πρός παραπλάνησιν δέ τῶν ἀπλῶν καί ἀφελῶν διέδιδεν ὅτι προσκυνεῖ τίς ἐν λόγῳ εἰκόνες.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀνέστης ἠκολούθησε τήν ἴδιαν τακτικήν μέ τόν Κύριλλο Α' τόν Λούκαρι μή ἀναθεματίσας τήν νεοεικονομαχίαν δι' αὐτό κατεδικάσθη, ἀναθεματίσθη καί καθηρέθη ὑπό τῆς Ἱ. Συνόδου

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας κατόπιν αὐτοῦ καί ἄλλων παρεμφερῶν ἐνεργειῶν κατά τῶν ἱερῶν εἰκόνων, κατεδίκασεν, ἀναθεμάτισεν καί καθήρεσεν αὐτόν.

Ἀπόδειξις τῆς δικαίας καταδίκης του ὑπό τῆς Ἱεράς Συνόδου εἶναι ὅτι καίτοι φαίνεται ὅτι συνεχίζει νά δέχεται τίς ἐν λόγῳ εἰκόνες δέν καταδικάζει ἐγγράφως τά αἰρετικά συγγράμματα τά καταφερόμενα ἐναντίον τούτων. Οἱ δέ συγγράψαντες αἰρετικοί κληρικοί, μοναχοί καί λαϊκοί ἀποτελοῦν μέχρι σήμερον τό ἄμεσον προσωπικόν του ἐπιτελεῖον, τό ὅποιον τόν διοικεῖ καταστήσαν

αὐτόν πειθήνιον ὄργανόν του καί ἄβουλον ἀντικείμενον.

Κύριλλος καί Ἀνδρέας βίοι παράλληλοι, καίτοι ἐφαίνοντο ὀρθόδοξοι, αἱ Ἱ. Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας τούς κατεδίκασαν καί τούς ἀναθεμάτισαν 1ον διά τήν ἐνοχον σιωπήν των καί 2ον διότι δέν ἠθέλησαν νά καταδικάσουν ΕΓΓΡΑΦΩΣ τά αἰρετικά συγγράμματα τά ὅποια ἐδημοσίευσαν δικά τους πρόσωπα.

Σημείωσις: Εἰς τό ἐπόμενορον συνεχίζεται τό "ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΗΛΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ".

Ἡ ἀνωτέρω εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς μέ τήν Παναγίαν εἰς τό μέσον ὅπως ἐξιστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς εἰς τό βιβλίον τῶν Πράξεων Κεφ. Α' 14, εὐρίσκειται εἰς τήν ἐξωτερικήν πλευράν τῆς κεντρικῆς πύλης τῆς Μονῆς εἰς Τζόρδανβιλ (Jordanville), τῆς Νέας Ὑόρκης τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς.

Εἶναι σύγχρονο ἔργο τοιχογραφίας. Ἡ δέ μονή ὡς γνωστόν ἀνήκει εἰς τούς ἐν διασπορᾷ Ρώσους τῆς Ἀμερικῆς.

ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ
ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ
ΑΣΚΗΤΕΥΣΑΝΤΟΣ ΕΙΣ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΤΟΝ 18ον ΑΙΩΝΑ

Ἡ ἀνωτέρω εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου εἶναι ἔργον τοῦ Ἁγίου Νεῖλου τοῦ Μυροβλήτου τοῦ Ἱερομονάχου, ἀσκήσαντος ἐν Ἁγίῳ Ὄρει κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα εἰς σπήλαιον πλησίον τῆς περιοχῆς Κερασιᾶς εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ὁ Ἅγιος Νεῖλος (κατὰ κόσμον Νικόλαος Τερζάκης), ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1601 μ.Χ. εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Πέτρος Κυνουρίας Ἀρκαδίας. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν 12ην Νοεμβρίου 1651. Μετὰ τὴν κοίμησίν του ἀπὸ τὸν τάφον του ἄρχισε νὰ ἀναβλυζῇ μύρον εὐωδέστατον τὸ ὁποῖον ἔφθανεν μέχρι τὴν θάλασσαν, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθη Μυροβλήτης.

Εἶναι ὁ ἅγιος αὐτὸς ὅστις ἔχει προφητεῦσαι περὶ τοῦ σημερινοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Ἡ μνήμη του τιμᾶται τῇ 12 Νοεμβρίου ἡμέρα τῆς Κοιμήσεώς του.

Εἰς τὴν βιογραφίαν τοῦ Ἁγίου Νεῖλου ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς περὶ τῆς ἐν λόγῳ εἰκόνας:

“Ὁ Μοναχὸς Νεῖλος, ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας εἶχεν ἰδιαίτερη κλίσιν καὶ εἰς τὴν τέχνην τῆς ἀγιογραφίας, ὄντως εἰς τὸ Μοναστήριον ἀσχολήθηκε καὶ μετὰ τὴν ἀγιογραφίαν μετὰ ξεχωριστὴν ἀγάπην.

Ἀπὸ τὰ ἔργα του σώζεται μόνον μία εἰκόνα, ἀπὸ μουσαμᾶ, ἡ ὁποία, εἰς τὴν μίαν πλευρὰ παριστᾷ τὴν ἀνωτέρω Ζωηφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου, καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εὐρίσκεται σήμερον εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Μαλεβῆς εἰς τὸ Καστρί Κυνουρίας Πελοποννήσου καὶ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἱερώτερα κειμήλια αὐτοῦ”.

Οἱ ἅγιοι ἀγιογραφοῦσαν τὴν ἐκ τοῦ τάφου Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, οἱ σύγχρονοι αἰρετικοὶ νεοσεικονομάχοι τίς καταστρέφουν διότι ὅπως διακηρύσσουν τίς θεωροῦν: “αἰρετικές, ἀντιευαγγελικές καὶ ἔργα ἀθέων δυτικῶν ζωγράφων, διότι κατὰ τοὺς αἰρετικούς εἰκονομάχους, ἡ εἰκόνα αὐτὴ δὲν ἔχει ἱστορικὴν βᾶσιν καὶ εἶναι καθαρὰ ἓνα ὑποθετικὸν γεγονός!!!”.

Ο ΑΝΔΡΙΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ Ε' ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ (1)

Αποσπάσματα από τό ποίημα τῶ Ἀριστοτέλη Βαλαωρίτη

“Μή λησιμονεῖτε τό σχοινί, παιδιά, τοῦ Πατριάρχη!”

Πῶς μᾶς θεωρεῖς ἀκίνητος;... Ποῦ τρέχει ὁ λογισμός σου,
τά φτερωτά σου ὄνειρα;... Γιατί στό μέτωπό σου
νά μή φουτρώνουν, Γέροντα, τόσες χρυσές ἀχτίδες
ὅσες μᾶς δίν' ἡ ὄψη σου παρηγοριές κ' ἐλπίδες;...
Γιατί στά οὐράνια χεῖλη σου νά μή γλυκοχαράζει,
πατέρα, ἕνα χαμόγελο;... Γιατί νά μή σπαράζει
μέσα στά στήθη σου ἡ καρδιά, καί πῶς στό βλέφαρό σου
οὔτ' ἕνα δάκρυ ἐπρόβαλε, οὔτ' ἔλαμψε τό φῶς σου;...

πού σέ κρατεῖ στά σπλάχνα του... Θυμᾶται τήν ἡμέρα
ὅπου κι αὐτή στόν κόρφο της σάν τρυφερή μητέρα,
πατέρα μου, σ' ἐδέχτηκε... Θυμᾶται στό λαϊμό σου
τό ματωμένο τό σχοινί, καί στ' ἅγιο πρόσωπό σου
τ' ἄτιμα τά ραπίσματα...τό βόγχο... τή λαχτάρα...
τοῦ κόσμου τήν ποδοβολή... Θυμᾶται τήν ἀντάρα
τήν πέτρα πού σοῦ ἐκρέμασαν... τή γύμνια τοῦ νεκροῦ σου...
τό φοβερό τό ἀνάβρασμα τοῦ καταποντισμοῦ σου...

Τώρα σέ βλέπει γίγαντα, πατέρα, ἡ θάλασσά σου...
Τό λείψανό σου τό φτωχό, τό ποδοπατημένο,

τ' ἀνάστησε ἡ ἀγάπη μας, κ' ἐδῶ μαρμαρωμένο
θά στέκει ὀλόρθο, ἀκλόνητο, κ' αἰώνιο θά νά ζήσει,
νά 'ναι φοβέρα ἀδιάκοπη σ' Ἀνατολή καί Δύση...
πετοῦν οἱ ὄρες ἄμετρες στοῦ τάφου τό λιμάνι...
Γιά μᾶς... καί μόνη μιᾶ στιγμή ἀρκεῖ νά μᾶς μαράνει...

τοῦ κόσμου πού ἐζωντάνεψες... Γέροντα, τί σοῦ λείπει;
Πῶς μᾶς θεωρεῖς ἀκίνητος;... Ποῦ τρέχει ὁ λογισμός σου;...
Ποιός εἶν' ὁ πόθος σου ὁ κρυφός καί ποιό τό μυστικό σου;...

καί μέ φωνή πού ἐξέσχίζε σκληρά τά σωθικά του
ἐκέκραξε κ' ἐβρόντησε: “Χτυπάτε, πολεμάρχοι!...
Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ὁ χαλασμός... Κρεμοῦν τόν Πατριάρχη!”...
ἐθέριεψε, ἐζωντάνεψε τ' ἄτιμο τό σχοινί σου
κ' ἔγινε φίδι φτερωτό στόν κόρφο τοῦ φονιά σου...
Καλόγερε, πῶς δέν ξυπνᾶς νά ἴδεις τά θαύματά σου;...

Ἀναστυλῶνεται ὁ Μοριάς... Ἡ Ρούμελη μουγκρίζει...
Ἰδρώνουν αἶμα τά βουνά, τό δάκρυ πλημμυρίζει...

Στοῦ Γερμανοῦ τό μέτωπο κρυφά γλυκοχαράζει
τοῦ Γένους τό ξημέρωμα... Πᾶσα ματιά του σφάζει...
νά ξανασάνει τό σπαθί στή θήκη ἀποσταμένο,
ἐφώναξε ὁ ἀντίλαος: “Χτυπάτε, πολεμάρχοι!...
Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ὁ χαλασμός... Κρεμοῦν τόν Πατριάρχη!”...

καί κάθε κύμα πῶρχεται νά ξαπλωθεῖ στόν ἄμμο,
ξερνώντας αἶμα καί φωτιά, φωνάζει: “Πολεμάρχοι!
Ἐκδίκηση... ἄσπλαχνη... παντοῦ... Κρεμοῦν τόν Πατριάρχη!”...

Μ' αὐτά... μ' αὐτά τά κόκκαλα, τά τρίμματα, τή στάχτη
ἐχτίσαμε, πατέρα μου, τή φτωχική φωλιά μας,
κ' ἐκεῖθ' ἐφύτρωσ' ἡ μυρτιά καί τά δαφνόκλαρά μας
π' ἀνθοβολοῦν τριγύρω σου... Γιατί τά δάχτυλά σου,
ἀκίνητα, δέν εὐλογοῦν τά μαῦρα τά παιδιά σου;...

Τί θέλεις, Γέροντ' ἀπό μᾶς;... Δέ νιώθεις μιᾶ ματιά σου
πόσες θά ἐφλόγιζες καρδιές, κι ἀπό τά σωθικά σου
πόση θά ἐβλάσταινε ζωή;... Πῶς δέν ξυπνᾶς, πατέρα;...
Δέ φέγγει μέσ στό μνήμα σου οὔτε μιᾶ τέτοια μέρα;...

Τό μάρμαρο μένει βουβό... Καί θέ νά μείνει ἀκόμα
ποιός ξέρει ὡς πότε ἀμίλητο τό νεκρικό του στόμα...
Κοιμᾶται κι ὄνειρεύεται... Καί πότε θά ξυπνήσει,
ὅταν στά δάση, στά βουνά, στά πέλαγα βροντήσει
τό φοβερό μας κήρυγμα: “Χτυπάτε, Πολεμάρχοι!...
Μή λησιμονεῖτε τό σχοινί, παιδιά, τοῦ Πατριάρχη!”...

(1) Σημειώσεις: Ὁ μὴν Μάιος μᾶς θυμίζει τήν “Μεγάλην Ἰδέαν” τῆς φυλῆς μας τήν ΠΟΛΙΝ τῶν ὀνειρῶν μας, πού χάσαμε τήν 29.5.1453, τήν Κωνσταντινούπολιν. Δι' αὐτό καί διά νά διατηρεῖται ἄσβεστος ἡ ἔθνική καί θρησκευτική φλόγα μέσα μας, ἀφιερῶσαμε αὐτήν τήν σελίδα εἰς τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Ε', Οἶκ. Πατριάρχη, μέ τό ποίημα τοῦ Ἀριστοτέλη Βαλαωρίτη τό ὁποῖον ἐξεφώνησεν τήν 25.3.1872 εἰς τά ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος του, ὁ ποιητής.

Η “ΘΗΛΕΙΑ” ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ ΟΣΟ ΠΑΕΙ ΚΑΙ ΣΦΙΓΓΕΙ!!!

Τό νέο Α.Φ.Μ. είναι ό άριθμός τής ήλεκτρονικής Ταυτότητος ό όποίος θά χρησιμεύη δι’ όλας τάς συναλλαγάς μετά του δημοσίου όπως: 1. Έφορία, 2. Δίπλωμα όδηγήσεως, 3. Βιβλιάριο ασφαλίσσεως και ύγείας, 4. Διά τήν μεταβίβασιν άκινήτων είς τά συμβόλαια, 5. κλπ., κλπ.

Τόν Έλεγχο όλων τών φορολογικών συναλλαγών επιχειρεί τό ύπουργείο οικονομικών μέ τήν καθιέρωση του νέου άριθμού φορολογικού μητρώου πού θά άποκτήσουν μέχρι τό τέλος του 1999 όλοι οί φορολογούμενοι.

Ό νέος ΑΦΜ θά είναι 9ψήφιος, ένας και μοναδικός για κάθε φορολογούμενο και επιχείρηση και θά είναι ύποχρεωτικός στις περισσότερες συναλλαγές τών φορολογουμένων, ενώ εξετάζεται ή καθιέρωση ΑΦΜ στις τραπεζικές συναλλαγές και στους άυλους τίτλους.

Άριθμό φορολογικού μητρώου θά άποκτήσουν άκόμη και οί έγγαμες γυναίκες και τά άνήλικα παιδιά πού άποκτούν περιουσιακά στοιχεία, καθώς και όλα τά ύπουργεία, οί δήμοι, οί κοινότητες και τά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου.

Ταυτόχρονα ό ΑΦΜ θά είναι ύποχρεωτικός στις περισσότερες συναλλαγές του κοινού μέ τό δημοσίο και θά άναγράφεται άκόμη και στά βιβλιάρια τών ασφαλισμένων και τις άδειες όδήγησης.

Ό ΑΦΜ άναγράφεται ύποχρεωτικά:

- σε όλες τις φορολογικές δηλώσεις και τις δηλώσεις άπόδοσης φόρων, τελών και εισφορών.

Ίσχύει από 1.5.1998.

- Σε όλα τά πιστοποιητικά πού χορηγούνται από τις έφορίες και άφορούν περιουσιακή κατάσταση ή τή δήλωση εισοδημάτων και σε όλα τά άποδεικτικά ένημερότητας για χρέη προς τό δημοσίο. Ίσχύει για κάθε μία ΔΟΥ πού μπαίνει στό TAXIS.
- Σε όλα τά συμβόλαια πού καταρτίζονται και άφορούν μεταβίβασι άκινήτου και για όλους τούς συμβαλλόμενους. Ίσχύει από 1.1.1999.
- Στά συστατικά έγγραφα τών νομικών προσώπων, Ο.Ε., Ε.Ε. και Ε.Π.Ε. Ίσχύει από 1.5.1998.
- Στά χρηματικά έντάλματα πληρωμής ύπέρ τών επιχορηγούμενων φορέων. Ίσχύει από 1.1.1999.
- Στις άδειες όδήγησης. Ίσχύει από 1.1.1999.
- Στά βιβλιάρια ασφάλισης όλων τών ασφαλισμένων. Ίσχύει από 1.1.1999.
- Στις τελωνειακές συναλλαγές για τήν εισαγωγή ή έξαγωγή άγαθών από ιδιώτες ή επιχειρήσεις. Ίσχύει από 1.5.1998.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ Γ.Ο.Χ. ΚΥΠΡΟΥ

Τήν 29ην Ίουνίου τρέχοντος έτους, οί πανοσ/τοι Ίερομόναχοι, π. Άγάπιος και π. Θεοδόσιος και πλήθος κόσμου, έτέλεσαν συλλείτουργον και συνεώρτασαν, είς τήν Ί. Μονήν Παναγίας Γαλακτοτροφούσης, περιοχή Κακορατζιάς, Λευκωσίας Κύπρου τήν έορτήν τών Άγίων και Πανενδόξων πρωτοκορυφαίων Άποστόλων Πέτρου και Παύλου.

Άνωτέρω στιγμιότυπον από τήν έορτήν, έξωθεν του καθολικού τής Ί. Μονής μετά τό πέρας τής θείας λειτουργίας.